

PŘÁTELSTVÍ, PRO KTERÉ SE UMÍRÁ

**SPOLEČENSKÝ
TVOR** TARA ISABELLA BURTON

Společenský tvor

SOCIAL CREATURE

Copyright © 2018 by Tara Isabella Burton

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dagmar Chýlová, 2020

Cover © Kreatika s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-730-3 (pdf)

SPOLEČENSKÝ TVOR

Tara Isabella Burton

VENDETA

Pro Briana -
který se mnou toto dobrodružství sdílel
od samého začátku.

1

KDYŽ VEZME LAVINIE LUISU NA PRVNÍ VEČÍREK, navlékne ji do jedněch ze svých šatů.

„Našla jsem je na ulici,“ řekne Luise. „Jsou z dvacátých let.“

Opravdu tak vypadají.

„Někdo je tam vyhodil. Věřila bys tomu?“

Luise se tomu moc věřit nechce.

„Asi si někdo myslel, že je to nějaký starý hadr.“ Lavinie nanáší Luise na rty rtěnku a kroutí při tom pusou. „Pro většinu lidí nemají věci žádnou cenu. Chápeš to?“

Lavinie narovná Luise límeček a pak jí zaváže okolo pasu šerpu.

„Víš, když jsem je tam na ulici uviděla, měla jsem pocit, že bych za ně měla poděkovat Bohu. Chtěla jsem pokleknout a líbat zem. Líbají katolíci zem? Nebo to dělají jen námořníci, když se šťastně vrátí do přístavu? No, to je jedno. Prostě

jsem měla potřebu políbit ten chodník s přilepenou žvýkačkou a říct něco jako, *děkuji ti, pane Bože, že dnes pro mě má svět smysl.*“

Lavinie nanese Luise na tvář pudr. Přidá ještě trochu růže a dál pokračuje v monologu.

„Jen si to představ. Něčí babička, kterou už nejméně dvacet let nikdo nenavštívil, zemře v nějakém domě ve Východní čtvrti, příbuzní vyhodí její krámy na chodník a já je potom náhodou najdu, když se večer procházím po Východní deváté ulici. A tak mě a tuhle starou dámu, kterou jsem nikdy v životě nepotkala, spojují dvě úžasné poetické noci, protože jsme byly oblečené ve stejných šatech. Ty dvě noci však od sebe dělí devadesát let.“

„Cítíš to?“ strčí Luise krajku šatů přímo pod nos.

„Třeba se do někoho zamiluješ, když budeš mít ty šaty na sobě,“ zasní se Lavinie.

Luisa se nadechne.

„A víš, co jsem udělala?“

Lavinie vezme tužku na obočí a namaluje Luise na tvář znaménko krásy.

„Svlékla jsem se do spodního prádla - no, to není tak docela přesné, protože jsem si sundala i podprsenku. Vlastně jsem si svlékla všechno. Pak jsem si oblékla ty šaty, svoje vlastní šaty jsem nechala ležet na chodníku a nocí jsem se vracela zpátky domů.“

Lavinie zapne knoflíky na šatech.

Najednou se zasměje. „Jestli to se mnou nějakou dobu vydržíš,“ prohlásí, „uvidíš, že se ti začnou stávat stejné věci jako mně. To ti slibuji.“

Lavinie češe Luise vlasy. Nejdříve je zkouší učesat stejně jako své vlastní, ale Lavinii vlasy divoce vlají okolo hlavy,

zatímco Luisiny jsou poddajné a rovné. Nakonec jí na hlavě vytvoří úhledný drdol.

Pak pohladí Luisu po tvářích a políbí ji na čelo. Zasměje se.

„Vypadáš tak nesnesitelně úžasně, že bych tě nejradši zabila. Počkej, vyfotíme se.“

Lavinie vytáhne telefon a nastaví fotoaparát na autoportrét.

„Stoupli si před ta paví pera,“ nařídí a Luisa bez odmlouvání poslechne.

„Udělej nějakou pózu.“

Luisa však stojí a neví, co má dělat.

„Ale prosím tě,“ Lavinie mávne rukou s telefonem, „každý přece umí nějakou pózu. Prostě se trochu prohni v zádech. Nakloň hlavu. A předstírej, že jsi filmová hvězda z němé éry. Takhle. Ne, tak ne, bradu trochu níž. Jo, to je perfektní.“

Lavinie natočí Luise bradu a zmáčkne spoušť.

„Tahle fotka je dobrá,“ řekne. „Vypadáme na ní skvěle. Dám ji na Instagram.“ Ukáže fotku Luise. „Jaký filtr mám použít?“ zeptá se ještě.

Luisa se nepoznává.

Vlasy se jí lesknou. Rty má tmavě rudé. Lícni kosti jako by byly posazené výš. Na sobě má šaty s třásněmi a její oči, lemované umělými řasami, se podobají kočičím. Vypadá jako z jiného století. Vypadá, jako by ani nebyla skutečná.

„Ještě trochu lesku na tváře. Ježíš, podívej se na sebe, jak jsi krásná!“

Lavinie přidá k fotce popisek: *Stejně ve své nedůstojnosti.*

Luise to připadá vtipné.

Myslí si: *To nejsem já.*

Díkybohu, říká si v duchu. Díkybohu.

Do Chelsea jedou taxíkem. Lavinie zaplatí.

Je silvestr. Luisa zná Lavinii už deset dní. Bylo to nejkrásnějších deset dní jejího života.

Normálně jsou Luisiny dny docela jiné.

Normálně vypadají Luisiny dny nějak takhle:

Když se ráno probudí, přeje si, aby se raději neprobudila.

Pravděpodobně toho v noci moc nenaspala. Pracuje jako baristka v kavárně, která se v noci mění na vinný bar, píše pro internetový obchod GlaZam, jenž prodává napodobeniny luxusních kabelek, a k tomu ještě doučuje studenty ke zkoušce na vysokou školu. Každý den si nařizuje budík nejméně o tři hodiny dříve, protože už skoro osm let bydlí až v Sunset parku, ve šváby zamořeném podnájmu, dvacet minut chůze od vlakové zastávky, a každý druhý den mají vlaky zpoždění. Pokaždé, když jí jednou za pár měsíců zavolají rodiče, aby se zeptali, proč je tak tvrdohlavá a odmítá se vrátit zpátky do New Hampshiru, kde pracuje v místním knihkupectví *ten milý chlapec Virgil Bryce*, který se neustále domáhá jejího telefonního čísla, Luisa zavěsí.

Luisa si stoupne na váhu, váží padesát dva kilo. Na obličej si nanese make-up, aby zakryla všechny nedostatky, pečlivě se nalíčí a namaluje si obočí. Zkontroluje vlasy. (Pravidelně také kontroluje svůj bankovní účet – šedesát čtyři dolarů a třicet tři centů.)

Podívá se do zrcadla.

Dnes, vysloví nahlas (jeden psycholog jí poradil, že tyhle věci by měla říkat nahlas), je první den zbytku tvého života.

Potom se na sebe ještě usměje do zrcadla. I to má od psychologa.

Jde pěšky na metro. Snaží se ignorovat chláпка, který na ni každé ráno píská a pokřikuje něco o její micince, přestože je to jediný člověk, jenž ji pravidelně každý den osloví. V metru po cestě na Manhattan pozoruje svůj odraz v okně vagonu. Když ještě věřila, že z ní bude velká spisovatelka, která se zapíše do historie, nosila s sebou zápisník a psala v metru povídky. Teď je však pořád unavená a už se smířila s tím, že z ní nejspíš žádná spisovatelka nebude. A tak v metru pročitá hloupé články v telefonu nebo pozoruje lidi. (Luisu pozorování lidí uklidňuje. Když se zaměří na věci, které jsou na ostatních lidech špatné, přestanou jí vadit věci, jež jsou špatné na ní samotné.)

Luisa pracuje v kavárně, pro GlaZam, a ještě k tomu doučuje.

Doučování má nejraději. Když si sváže své odbarvené blond vlasy do drdolu, promluví pečlivě naučeným středoamerickým přízvukem a nenápadně se zmíní, že chodila do školy v Devonshiru, dostane osmdesát dolarů na hodinu, a ještě k tomu zadostiučinění, že se jí podařilo udělat z někoho blbce. Kdyby Luisa opravdu chodila na Devonshirskou akademii místo na obyčejnou veřejnou Devonshirskou střední, dostala by dvě stě padesát dolarů. Jenže rodiče, kteří jsou ochotni zaplatit tolik peněz, nejsou líní si to ověřit.

Většina lidí však tyhle věci vůbec nekontroluje. Když bylo Luise šestnáct, odcházela z domu brzy ráno a snídala i obědvala v jídelně akademie. Celé tři měsíce tam chodila a pozorovala lidi, než si toho někdo všiml. A nakonec to byla její vlastní matka, kdo na to přišel. Luisa dostala zaracha a v době, kdy jí máma zase dovolila jít ven, chodila už Luisa s Virgilem Brycem, který neměl rád, když šla někam bez něj.

Luise končí práce.

Podívá se na svůj odraz v telefonu, jen aby se ujistila, že je ještě pořád tady. Přestože teď už málokdy někomu odepíše, zkontroluje Tinder. První kluk, s nímž se na Tinderu seznámila, vypadal ze začátku jako feministka, jenže po nějaké době se ukázalo, že opak je pravdou. Další byl úchylný a ten poslední, který se jí zdál úžasný, se na ni po dvou měsících vykašlal. Někdy Luisa zvažuje, jestli nemá někomu odpovědět, ale ještě se k tomu neodhodlala. Má strach, že by to mohl být jen další propadák.

Občas, když dostane Luisa výplatu v hotovosti, zajde do příjemného baru v Clintonské nebo Rivingtonské ulici.

Objedná si nejlepší drink, jaký si může dovolit (její finanční situace jí toho bohužel moc nedovoluje, ale trochu potěšení si přece občas zaslouží). Pomalu ze skleničky usrkává nápoj a vzhledem k tomu, že nic nevečeřela (Luisa nikdy nevečeří), cítí, jak jí alkohol rychle stoupá do hlavy, což je dobře, protože když je opilá, nemá pocit, že jde všechno do háje. Že jednoho dne ztratí všechna svá zaměstnání, a protože nebude mít na nájem, bude se muset vystěhovat z bytu. Nebo že přibere deset kilo, protože poslední dobou je příliš unavená na to, aby cvičila, a už ani ten chlápek, co na ni každý den píská, o ni ani pohledem nezavadí. Nebo že dostane rakovinu krku z toho, jak neustále zvrací všechno, co sní, případně nějaký jiný vzácnější druh rakoviny kvůli tomu, že si neustále barví vlasy v koupelně bez ventilace. Také by si mohla podělat život tím, že si odblokuje Virgila Bryce na sociálních sítích, nebo tím, že se seznámí s nějakým blbcem na Tinderu, který jí slíbí, že ji z toho srabu zachrání, ale nakonec ji bude chtít uškrtit a ona raději udělá všechno, co

po ní chce, neboť další způsob, jak všechno podělat, je umřít sama a opuštěná.

Luisa raději počká, až zase vystřízliví (další jistý způsob, jak všechno dokonale podělat, je procházet se samotná, namol opilá nočním New Yorkem), a pak jede metrem zpátky domů. A protože má ještě trochu v hlavě a pocit, že apokalypsa už klepe na dveře, se kamsi vytratil, slíbí si i přesto, že už dávno do svého notýsku nic nenapsala, že zít-ra, až se nebude cítit tak hrozně unavená, konečně napíše nějakou povídku.

Říká se, že když v New Yorku nedokážete nic do třiceti, už to nedokážete nikdy.

Luise je dvacet devět.

Lavinii je dvacet tři.

A takhle se potkaly:

Laviniiň sestře je šestnáct. Chodí do internátní školy v New Hampshiru – ne do Devonshirské akademie, ale do jedné z jejích rivalů – a právě teď je na vánočních prázdninách v New Yorku. Jejich rodiče žijí v Paříži. Lavinie našla v knihkupectví na rohu Devadesáté třetí a Madisonské ulice jeden z Luisiných letáků na doučování. Každý rok před Vánoci pořádá tohle knihkupectví recepci, na níž můžete dostat zdarma šampaňské, a Luisa tam, přestože je to dost daleko, jezdí, aby se mohla zadarmo napít, a také proto, že ji baví pozorovat, jak bohaté a šťastné rodiny předvádějí, jak jsou bohaté a šťastné.

„Já si toho bohužel ze školy moc nepamatuji,“ řekne jí Lavinie do telefonu. „Ale Cordy je hrozně chytrá. A jestli mi v tom někdo nezabrání, určitě ji zkazím. Víte, co tím myslím.“

Potřebuje někoho, kdo na ni bude mít dobrý vliv. Bude tady ještě týden, než odjede do Paříže k rodičům. Viděly jsme už všechny filmy od Ingmara Bergmana, které mám doma, a začínají mi docházet nápady, jak ji zaměstnat. Zaplatím vám. Kolik to bude stát? Řekněte si.“

„Sto padesát na hodinu,“ odpoví Luisa.

„Domluveno.“

„Začneme dnes večer,“ rozhodne Luisa.

Lavinie bydlí na Sedmdesáté osmé ulici, v apartmánu, který zabírá celé jedno patro. Luisa stojí před domem a z otevřeného okna se line hudba. Slyší, jak Lavinie do hudby falešně zpívá. Ani se nemusí dívat na zvonky a je jí jasné, že Lavinie apartmán je na druhém patře. V každém okně je truhlík s kytkami, všechny kytky jsou však úplně suché.

Lavinie otevře dveře. Na sobě má černé šaty bez rukávů, které jsou celé pošité peřím. Blondaté vlasy jí spadají až k pasu a divoce vlají okolo hlavy. Vypadá to, že se už několik dní nečesala. Její vlasy mají přesně ten odstín, jehož se Luisa marně snaží dosáhnout pomocí barev koupěných v drogerii. Jediný rozdíl je v tom, že Lavinie barva je přírodní. Lavinie není moc vysoká a je hubená (Luisu by zajímalo, jak moc je hubená, ale šaty s peřím jí brání v odhadu). Očima zkoumá Luisu. Ta její pohled nevydrží a couvne o krok zpět, přičemž zavadí o vázu, v níž jsou zapomenuté uschlé lilie.

Lavinie to zřejmě vůbec nezaregistruje.

„Díkybohu, že jste tady,“ pronese.

Cordelie sedí v kuchyni u jídelního stolu. Vlasy má spletené do silného copu na hlavě, zatočeného do drdolu. Čte si, a když Luisa vejde do místnosti, ani nezvedne od knížky oči.

Na stěnách visí starožitné vějíře a zlatem vyšívány kافتان. U zdi stojí figurína s napudrovanou parukou na hlavě a pusou obtáhnutou rtěnkou. Po místnosti je rozestavěno několik secesních rámečků, v nichž jsou zarámované tarotové karty - velekněžka, věž a blázen. Stěny pokoje, kromě ozdobných zlacených lišt, jsou královsky modré.

Lavinie políbí Luisu na obě tváře.

„Dohlédněte, aby byla Cordelie do deseti v posteli,“ poprosí a odejde.

Cordelie konečně vzhledne od knihy.

„Ve skutečnosti není Lavinie tak necitlivá,“ řekne. „Tohle je jen její způsob humoru. Dělá jí radost mě škádlit. A vás taky.“

Luisa mlčí.

„Omlouvám se,“ promluví znovu Cordelie a trochu se při tom ušklíbne. „Už jsem se pustila do učení sama.“

Cordelie postaví na čaj.

„Jaký chcete?“ zeptá se Luisy. „Můžete si vybrat mezi vanilkovým s čokoládou a hruškovým s oříšky, skořicí a kardamomem. Vinny nemá žádný normální čaj.“

Cordelie nalévá čaj z konvice se složitým vzorem (tvrdí, že je z Uzbekistánu, ale Luisa si není jistá, jestli si z ní nedělá legraci), kterou pak postaví na ták.

Cordelie zapomněla přinést lžičky. Jedna lžička je sice v cukřence, ale Luisa si uvědomí, že když s ní zamíchá čaj, lžička bude mokrá a cukr se na ni pak bude lepit. Když však čaj nezamíchá, cukr se usadí na dně a nerozpustí se.

Chvilku uvažuje o tom, že Cordelii o lžičku požádá, ale nakonec si to rozmyslí a usrkává čaj bez cukru. Je trochu nervózní, a tak raději mlčí.

Začnou slovní zásobou: jaký je rozdíl mezi přídavnými jmény *lakonický*, *sentimentální* a *fádní*. Potom přejdou na

matematiku: trojúhelníky a výpočet plochy různých geometrických tvarů. Cordelie má všechny odpovědi správně.

„Půjdu na Yale,“ řekne sebevědomě, jako by o takových věcech rozhodovala sama. „A potom půjdu na Gregoriánskou univerzitu v Římě. Chci se stát jeptiškou.“

Po chvílce však dodá: „Omlouvám se.“

„Za co?“

„Že se vytahuji. To bych neměla. Ale opravdu se chci stát jeptiškou.“

„To je v pořádku,“ řekne Luisa.

Pije další hrníček neslazeného hruškovo-oříškovo-skořicového čaje s kardamomem.

„Cítím se provinile,“ promluví znovu Cordelie. „Že vás tady zdržuji. Ve skutečnosti žádné doučování nepotřebuji. Nevykládejte si to špatně – děláte svou práci dobře. To jen že – už to všechno umím.“ Pokrčí rameny. „Možná Vinny fakt chce, abyste mi dělala chůvu, protože do deseti se určitě nevrátí.“

„V pořádku,“ zopakuje Luisa. „Věřím, že sama půjdeš včas do postele.“

„To není to, co jsem tím chtěla říct. Vinny je ta, co má peníze.“

Luisa sedí s Cordelií v tichosti na sedačce až do šesti do rána. Cordelie má na sobě župan pokrytý kočičími chlupy (žádná kočka tu však není) a čte brožované vydání díla Johna Henryho Newmana *Apologia Pro Vita Sua*, zatímco Luisa brouzdá na internetu ve svém mobilu.

Je velmi unavená, ale čtyři sta padesát dolarů potřebuje víc než spánek.

Lavinie přijde domů až za úsvitu. Je celá pokrytá peřím.

„Moc se omlouvám, opravdu je mi to moc líto,“ vykřikuje.
„Samozřejmě že vám to zaplatím. Každou hodinu.“

Zakopne o práh. Sukně se jí zachytí ve dveřích a roztrhne se.

„Ježíš.“

Jak padá, létá peří na všechny strany.

„*Moje krásná kuřátka,*“ křičí Lavinie. Podaří se jí vzepřít se na rukou a dostat se na kolena. „*Všechna? Všechna moje krásná kuřátka a jejich máma slepice.*“

„Přinesu trochu vody,“ nabídne Cordelie.

„To je špatné znamení.“ Lavinie má plné ruce peří a směje se. „Znamená to smrt!“

Luisa posbírá peří, které pod dveřmi zalétlo na chodbu.

„Nech toho! Nech to být!“

Lavinie chňapne Luisu za zápěstí a vtáhne ji dovnitř.

„Zemřely šlechetonou smrtí,“ škytá. „Tyhle šaty *prošly bitvou.*“ Ruce se jí rozjedou po podlaze směrem ke starému kufru, z něhož někdo udělal konferenční stolek. „A pane, to byla bitva! Jak že se to jmenuješ?“

„Luisa.“

„Luisa!“ Lavinie jí znovu stiskne ruku. „Jako Lou Salomé. (Luisa nemá potuchy, kdo to je.) Luiso! Zažila jsem nejkrásnější noc ve svém životě. Byla to jedna z těch nocí... víš?“

Luisa se zdvořile usměje.

„Víš, o čem mluvím?“

Luisa zaváhá.

„Začala jsem zase věřit, Luiso!“ Lavinie zavře oči. „Věřím v Boha. A slávu. A lásku. Bože, jak já miluji tohle město.“

Cordelie postaví sklenici s vodou na konferenční stolek.

Lavinie se snaží vyškrábat na sedačku. Je blažená a celá září a Luisa neví, co říct nebo udělat, aby ji vrátila zpátky do

reality. Naštěstí se vyzná v lidech a ví, co potřebují slyšet, takže nakonec ji to napadne.

„Mohla bych to spravít,“ navrhone.

Lavinie se posadí. „Spravít? Co?“

„No ten lem. Přišla bych ho zpátky. Jestli máte jehlu a nit.“

„Jehlu a nit?“ Lavinie se podívá na Cordelii.

„Mám něco v pokoji,“ řekne Cordelie.

„Ty to umíš spravít?“ zeptá se Luisy nevěřičně. „Ano, jestli chcete, tak to spravím.“

„Jestli chci?“ Lavinie popadne sukni a pak vykřikne: „*Lazar vstal z mrtvých*.“ Shrne si sukni do klína. „Začala jsem ti tykat!“ Rozpřáhne ruce. „Omlouvám se. Promiň!“

„Nemusíte se omlouvat,“ řekne Luisa.

„Musíš si o mně myslet, že jsem směšná.“

„Nemyslím si, že jste směšná.“

„Víš to jistě?“

Luisa neví, co by na to měla říct.

„Myslím...“

Ale Lavinie nečeká, až to dořekne.

„Odsuzuješ mě?“

„Neodsuzuji vás.“

„Víš to jistě?“

Luisa velmi pomalu odpoví. „Ano,“ řekne. „Jsem si jistá.“

„Bylo nás tam jen pár. Já a otec Romylos a Gavin – Gavin je narcistický sociopat. Jednou mi to řekl. Je to jeden z nejkrásnějších lidí na světě, ale v podstatě je narcistický sociopat. Každopádně, rozhodli jsme se, že vyzkoušíme, jestli je možné se vloupat do botanické zahrady. A zdá se, že to možné je! Podívej!“

Ukáže Luise fotografii. Lavinie, ortodoxní kněz a holohlavý muž v roláku se snaží přelézt živý plot.

„Otec Romylos je ten v sutaně,“ vysvětluje Lavinie.

„Jsou tam teď vůbec nějaké kytky?“ Cordelie se vrátila s šitím a podává ho Luise.

„Je to něco úžasného, někam se vloupat – být někde, kde nemáš co dělat! Člověk si připadá, že opravdu žije. Jednou nás chytili v Centrální zoologické zahradě a museli jsme platit příšernou pokutu, ale to bylo jen jednou. Nekoukej se na mě takhle!“

„Jak se nemám koukat?“

Luisa přišívá okraj sukně. Ani nezvedla oči od šití.

„Jako kdyby sis myslela, že jsem příšerná!“

„Nic takového si nemyslím,“ řekne Lusie.

Ve skutečnosti si myslí tohle:

Lavinie se před ničím nezastaví a ničeho se nebojí.

„Nejsem opilá, nemysli si,“ Luisa pohodí hlavou a její nádherné dlouhé vlasy spadnou Luise na rameno. „Přísahám. A víš, co řekl Baudelaire?“

Luisa jen mlčky udělá další steh.

„Baudelaire řekl, že by se člověk měl opít. Čímkoliv. Vínem. Poezií. Nebo třeba počestností. Zkrátka se opít.“

„Vinný je opilý počestností,“ promluví znovu Cordelie.

Lavinie si odfrkne: „Pila jsem jen šampaňské. Dokonce i Cordy pije šampaňské. A máma nám to dovolí.“

„Nesnáším alkohol.“ Cordelie mrkne na Luisu, která sbírá peří, jež se zachytilo na sedačce. „Je to hřích.“

„Bože, slyšíš to?“ Lavinie si dá nohy na konferenční stůl. „Vsadila bych se, že ve skutečnosti v žádného Boha nevěříš. Že je to tak, Cordy? Už ji to drží celý rok – věřila bys tomu? Předtím byla veganka.“ Vtom Lavinie spatří přišitý lem. Luisa právě udělala poslední steh. „Ježíš, ty jsi úžasná!“

„Nejsi kostymérka?“ chce vědět. „Mám kamarádku, která šije kostýmy. Každý rok ušije na karneval v Benátkách kostým z osmnáctého století.“

„Nejsem kostymérka,“ odpoví Luisa.

„Ale šiješ opravdu dobře.“

Luisa pokrčí rameny. „Spousta lidí umí šít.“

„To není pravda, nikdo neumí šít jako ty. Co ještě umíš?“

Luisu otázka vyvede z míry. Neví, co má odpovědět.

„Nic moc,“ vypraví ze sebe.

„Nelži.“

„Cože?“

„Jsi výjimečná. Vidím ti to na čele. Všimla jsem si toho hned, jak jsem tě poprvé uviděla. A držela jsi noční hlídku s Cordy, je to tak? Celou noc. To je opravdu mimořádný výkon.“

Luisa si však nijak výjimečná nepřipadá. Tím si je jistá. Ale nutně potřebuje těch čtyři sta padesát dolarů.

„Nejsi herečka? Vypadáš jako nějaká herečka.“

„Nejsem herečka.“ (Luisa není na herečku dost hezká.)

„Nebo umělkyně?“

„Ne.“

„Tak jsi spisovatelka!“

Luisa zaváhá.

Zaváhá, neboť spisovatelem se těžko může nazývat někdo, kdo ještě nenapsal nic, co by se někomu jinému líbilo natolik, aby to vydal; někdo, kdo dokonce nenapsal nic, co by se líbilo jemu samotnému natolik, aby to poslal do nějakého nakladatelství; a ještě k tomu, když je v tomhle městě tolik zhrzených spisovatelů, kteří nic nevydali a jsou lidem k smíchu. Luisa však váhá moc dlouho, a než stačí odpovědět „ne“, Lavinie zajásá.

„Věděla jsem to!“ Zatleská rukama. „Věděla jsem to! Samozřejmě že jsi spisovatelka. Vypadáš jako žena slov. Vůbec jsem o tom neměla pochybovat!“

„Chtěla jsem říct...“

„Co jsi napsala?“

„Nic moc. Jen pár povídek a tak.“

„A o čem píšeš?“

Luisa začíná být nervózní. „O obyčejných věcech. O New Yorku. O holkách z New Yorku. Nic světoborného.“

„Nebud' směšná.“ Lavinie na ni zírá a oči se jí lesknou. „New York je nejúchvatnější město na světě! To je přece jasné. O čem jiném by měla psát?“

Lavinie drží Luisu pevně za ruce a dívá se na ni tak upřeně a nevinně, že Luisa nemá srdce ji zklamat.

„Máš pravdu,“ řekne. „Jsem spisovatelka.“

„Nikdy se nemýlím!“ vyhrkne Lavinie. „Cordy tvrdí, že mám na lidi nos - vždycky poznám, když je nějaký člověk zajímavý. Je to něco jako telepatie.“ Lavinie se na sedačce protáhne jako kočka. „Víš, že jsem taky spisovatelka? Zrovna pracuji na románu. Mám teď studijní volno.“

„Studijní volno?“

„Volno ze školy. Proto jsem tady.“ Znovu pokrčí rameny. „Proto bydlím tady v té špíně. Udělala jsem si rok volna, abych ten román mohla dokončit. Jenže můj největší problém je disciplína. Nejsem jako Cordy. Ona je ve všem tak skvělá.“ (Cordelie je už zase začtená do své knihy a ani nevzhlédne.) „To já jen chodím na večírky.“ Lavinie dlouze zívne. „Chudinko Luiso, zkazila jsem ti celou noc.“

Denní světlo už proniká oknem dovnitř.

„To je v pořádku,“ řekne Luisa. „Nic se nestalo.“

„Nádhernou páteční noc. Nádhernou zimní páteční noc uprostřed vánočních prázdnin. Určitě jsi měla nějaké plány. Někjaký vánoční večírek nebo rande.“

„Neměla jsem žádné rande.“

„Něco jsi určitě měla v plánu. Než jsem ti to všechno pokazila.“

Teď pokrčí rameny Luisa.

„Nic zvláštního. Chtěla jsem jít domů. Asi bych se koukala na něco v televizi.“

Pravdou ale je, že Luisa chtěla jít spát. Protože spánek je to, co ji ze všeho nejvíc láká.

„Vždyť už je skoro *silvestr!*“

„Já moc nikam nechodím.“

„Ale tohle je *New York!*“ Lavinie má doširoka otevřené oči. „A nám je jen něco přes dvacet!“

Jenže vyjít si někam ven je moc drahé. Každý čeká, že dostane nějaké spropitné. Cesta domů zabere spoustu času. Venku je zima a ve stanici metra jsou všude louže. A Luisa nemá na taxíka.

„Půjdeš se mnou,“ vykřikne Lavinie nadšeně. „Vezmu tě s sebou na večírek!“

„Teď?“

„Samozřejmě že ne *teď* – copak jsem blázen? V MacIntyru bude na silvestra večírek – bude to úžasné. Určitě to bude nejlepší večírek, jaký tam kdy byl. Dlužím ti to! Za všechny ty hodiny strávené tady – dlužím ti nějakou zábavu.“

„Dlužíš jí sto padesát dolarů za hodinu,“ ozve se Cordelie ze svého křesla. „Doteď to bylo sedm hodin.“ Podívá se na hodinky. „Jo, přesně sedm.“

„*Ježíš, do prdele,*“ vyhrkne Lavinie tak zprudka, že to Luisu poleká. „Dala jsem všechny peníze jednomu pouličnímu

hudebníkovi. Hrál *„New York, New York“* venku v Central Parku. *„Byli jsme hrozně unavení a šťastní.“*

Lavinie se narovná a podívá se na Luisu.

„Teď budeš muset přijít znovu,“ řekne jí. „Když nepřiđeš, nebudu ti moct zaplatit za dnešní noc.“

Šťastně se usměje.

„Dlužím ti víc než peníze. Dlužím ti nejkrásnější noc tvého života.“

Tohle je první večírek, na který Lavinie Luisu vzala, a také ten nejlepší. A Luisa se k němu nikdy nepřestane v představách vracet. Na sobě má Laviniiny šaty z dvacátých let (ve skutečnosti je to napodobenina šatů z osmdesátých let koupená v obchodě, ale to Luisa neví), které Lavinie našla na ulici. Takové věci se lidem, jako je Lavinie Williamsová, prostě stávají.

Hotel MacIntyre není opravdový hotel. Je to něco jako noční klub s divadelní scénou, předělaný z bývalého skladu v Chelsea. Na šesti podlažích je asi sto pokojů, polovina z nich je ve stylu strašidelného hotelu z doby velké hospodářské krize a v nejvyšším patře jsou les a blázinec, kde pobývá bláznivá Ofélie (také tam hrají *Hamleta*, avšak beze slov), a říká se, že herci občas zatáhnou někoho do tajné komnaty a políbí ho na tvář, na čelo, nebo dokonce na pus, ale lístky stojí sto dolarů (a není v tom zahrnutý poplatek za šatnu ani desetidolarový servisní poplatek), takže Luisa neměla nikdy příležitost si to ověřit.

Někdy se tady konají tematicky zaměřené maškarní party ve stylu „polib někoho a uvidíš, co se stane“, které končí až k ránu a na nichž se vrávoraající lidé v kostýmech plíží

labyrintem propojených pokojů. Každé podlaží má vlastní ozvučení a vany jsou plné milujících se lidí.

Luisa nikdy předtím nic takového nezažila.

A teď ji přesně tohle čeká.

Takhle to vypadá v hotelu MacIntyre (v pořadí, v jakém to Luisa vnímá): červený samet, svíčky, pštrosí pera, skleničky na šampaňské, lidé držící skleničky s nápisem Šťastný nový rok 2015, lidé fotící selfie, zpívající žena ve flitrových šatech s odhalenými zády, další lidé fotící selfie a Lavinie. Dívka ve smokingu. Marie Antoinetta. Někdo oblečený v šatech ze lví kůže. A zase Lavinie.

Lidé v černých kravatách. Lidé v korzetech. Lidé v dámském spodním prádle. Lavinie.

Muž v sutaně („Neříkej mu, že jsem ti to řekla, ale ve skutečnosti byl zbaven kněžství.“). Žena vysoká metr osmdesát, která má na sobě jen peří a mluví tím nejpronikavějším newyorským přízvukem, jaký kdy Luisa slyšela („Říkáme jí Athéna Maidenheadská. Netuším, jaké je její pravé jméno.“). Holohlavý muž v těsných černých džínách a roláku. Je to jediný člověk, který na sobě nemá žádný kostým, ale vypadá to, že je mu to úplně fuk („To je Gavin. Dělá si do počítače záznamy o všech ženách, s nimiž chodí.“). A zase Lavinie.

Lavinie tancuje. Lavinie usrkává drink. Lavinie fotí. Lavinie táhne Luisu všude za sebou a drží ji tak těsně u sebe, že Luisa neustále cítí její parfém. Ten parfém byl, jak se Luisa brzy dozví, vyroben na objednávku přímo pro Lavinii v jednom čínském bistru na Východní čtvrté ulici. Parfém voní po levandulích, tabáku, po fíkách a hruškách a po tom nejkrásnějším, co si na světě dovedete představit.

Peggy Lee zpívá refrén písničky a Luisa do sebe hodí další skleničku šampaňského, jako kdyby to byla voda. Začíná být nervózní, protože když pije, přestává se soustředit na to, aby všechno nepodělala, a když se přestane soustředit, většinou všechno podělá.

Ale Lavinie jednou rukou objímá Luisu kolem pasu, ve druhé ruce drží láhev ginu a snaží se gin nalít Luise přímo do pusy. A přestože Luisa není hloupá, dobře se vyzná v lidech a vždycky je velmi opatrná - většinou až moc opatrná! - neustávající tlak Lavinie ruky na jejích zádech ji vyvádí z míry a začíná jí být všechno jedno. Vždyť svět se stejně řítí do záhuby, tak proč by nemohl skončit zrovna tuhle noc.

„Kamarádi! Římané! Nalijte mi ještě gin!“

Lavinie. Lavinie. Lavinie.

Když Luisa žila v New Hampshiru, často si představovala, jaké to je být v New Yorku na takovémto večírku.

S Virgilem Brycem postávali na železničním mostě - Luisa chtěla, aby se Virgil dotkl jejích prsou, a on jí nakonec velkoryse vyhověl - a plánovali, že spolu utečou z domova. Virgil chtěl bydlet v Coloradu a kreslit mangu. Neustále Luise připomínal, že svět je krutý, zatímco ona se mu snažila vysvětlit, že není nad to žít v New Yorku.

Nezáleží na tom, že nejsi nijak výjimečný, říkala mu, dokonce nemusíš být ani hezký, pokud něco opravdu moc chceš, New York tě pohltí a vynese tě až do oblak, až k tvým nejskrytějším touhám. Každý večírek, každá noc v tom zářícím městě ti dají pocit, že jsi ten nejdůležitější člověk ve vesmíru, mimořádný a všemi milovaný.

My však víme, že pravda je docela jiná.

Víme, jak lehké je to všechno předstírat. Stačí jen ztlumit světla, přidat pár varietních tanečnic s přilepeným pavím peřím na korzetu a dolévat drinky.

Ale lidé jako Luisa to nevědí. Ještě ne.

Luisa ještě nikdy v životě nebyla tak šťastná.

Je devět hodin. Lavinie, Luisa, Gavin Mullaney, otec Romylos, Athéna Maidenheadská a spousta dalších bezejmenných lidí tančí charleston pod obrovským křišťálovým lustrem na scéně divadla v nejvyšším patře. „Je vůbec povoleno tancovat na pódiu?“ ptá se Luisa, ale Lavinie ji kvůli hlučné muzice neslyší. Dva artisté s těly zamotanými do sebe kopou do křišťálového lustru a Athéna poztrácela všechno své peří, takže na sobě nemá nic kromě své kůže, potu ostatních lidí a malé paruky ve tvaru měsíce, která jí zakrývá rozkrok.

„Novoroční předsevzetí,“ křičí Lavinie. „Být ke všemu odhodlaný a pít život plnými doušky až do dna!“

Lavinii se svezly šaty dolů z ramen a odhalily jí prsa. Zřejmě je jí to úplně jedno.

Luisse zakryjí dvě ruce oči. Někdo ji políbí na krk.

„Hádej, kdo jsem,“ šeptá nějaká dívka se rty přitisknutými na její klíční kost.

Luisa rychle ucukne.

Dívka vypadá zmateně „Ale...“

„Mimi?“ Lavinie přestala tancovat. Dívá se na dívku, ale neusmívá se.

„*Aletvoješaty*.“ Dívka mluví příliš nahlas, monotónně a vyumělkovaně, jako kdyby přeříkávala text na scéně vysokoškolského divadla. „Myslela jsem...“ zasměje se a její

smích je stejně hlasitý a vyumělkovaný. „Vidíš?“ Úsměv na její tváři je zoufalý. „*Mánasobětvěšaty!*“

Nikdo nepromluví.

„*Promiňžejdupozdě,*“ vypraví ze sebe dívka. „*Terapietrvalahroznědlohu. Apotomjsemnemohlanajít svéhezkéspodníkalhotky.*“

Stále všichni mlčí.

„*Prýtrpímneurotickýmzoufalstvím.*“

Hudba hraje moc nahlas. Dívka se k nim nakloní a zopakuje: „*ŘEKLAJSEMŽETRPÍMNEUROTICKÝMZOUFALSTVÍM.*“

Stále žádná reakce. Nikdo ani nekývne na znamení, že ji slyšel.

„*NENÍTOŽÁDNÁMENTÁLNÍPORUCHA.*“

Otec Romylos neznatelně přikývne a Luise se zdá, že je to horší, než kdyby si jí vůbec nikdo nevšimal.

Nejhorší na tom je, že se pořád usmívá. Přestože se od ní Lavinie odtáhne, když se k ní dívka přiblíží a řekne jí: „Stýskalo se mi po tobě.“

Dívka teď krouží okolo Luisy.

„To jsem já,“ osloví ji.

„Cože?“

„Přece Mimi,“ řekne Mimi udiveně, jako by předpokládala, že ji Luisa zná.

„Aha,“ řekne Luisa.

Mimi jí podá telefon a obejmje Lavinii okolo krku.

„Vyfoť nás!“

Lavinie se tváří vážně.

Když je Luisa vyfoť, Mimi popadne telefon a probírá se fotkami.

„Vypadáme báječně!“ vykřikne. „Dám je na Instagram.“

Je deset hodin. Měsíc na nebi je v úplňku.

„Musíš mi něco slíbit,“ promluví Lavinie. Stojí společně na střešní terase a kouří. Obklopuje je živý plot z růží, které jsou i přes mráz, jenž venku panuje, rozkvetlé. Luisa netuší, jak se sem dostaly. Živý plot jí připomíná bludiště. „Chtěla bych začít rok 2015 správně. Chtěla bych, aby všechno bylo takové, jaké to má být. Chtěla bych, aby tenhle rok byl lepší než ten minulý,“ pokračuje Lavinie a vyfoukne kouř z cigarety. „Musí být lepší.“ (Nikdo jiný tu s nimi není. Ani Mimi, ani Gavin, ani otec Romylos, ani Athéna Maidenheadská. A Luisa si nemůže vzpomenout, že by se s nimi loučila.)

„Samozřejmě,“ odpoví Luisa.

„Chtěla bych s tebou dnes v noci recitovat poezii.“

Luisa si nejdříve myslí, že si Lavinie dělá legraci. Její rty jsou však pevně semknuté a tváří se vážně. Takhle vážnou ji Luisa ještě neviděla.

„Připomeneš mi to?“

„Jo,“ přikývne Luisa.

„Slibuješ?“

„Ano. Slibuji.“

Luisa si v tu chvíli nemůže vzpomenout na žádnou báseň. Lavinie vyndá z kabelky pero a napíše si na ruku: VÍCE POEZIE!!! Luise napíše na ruku totéž.

„Tak,“ řekne. „Teď si to budeme pamatovat.“

Společně zírají na město pod sebou. Světla domů vypadají jako hvězdy na obloze.

„Luiso?“

„Ano?“

„Máš nějaké novoroční předsevzetí?“

Luisa jich má spoustu: *Méně jíst, zhubnout, vydělat víc peněz, sehnat lepší práci, napsat povídku, konečně napsat tu*

zasranou povídku a někam ji poslat, přestat číst ve čtyři hodiny ráno, když nemůže spát, ty bláboly na internetu a místo toho si přečíst opravdovou knihu, pak konečně napsat nějakou pořádnou povídku.

„Nevím.“ (Další předsevzetí: *Být méně nudná.*)

„Řekni mi to, mně se můžeš svěřit!“

Zdá se, že Lavinie to myslí vážně.

A Luisa jí chce věřit.

„Je to hloupé,“ řekne.

„Vsadím se, že není! Vsadím sto dolarů, že to není hloupé.“

Teoreticky dluží Lavinie Luise něco mezi čtyři sta padesáti a osmi sty dolary. Záleží na tom, jestli Luisa počítá hodiny, kdy s Cordelií čekala na Lavinii, až přijde v noci domů. Luisa však už přestala počítat.

„Chtěla bych někam poslat jednu ze svých povídek. Možná. Kdyby byla dost dobrá.“ Luisa se bojí, že když to vysloví nahlas, bude to muset udělat.

„Do časopisu?“

„Třeba.“

„Už jsi někdy nějakou povídku někam poslala?“

„Ne. Vlastně - ano. Ale už je to dlouho.“

„Vsadím se, že píšeš úžasné povídky. Vsadím se, že máš velký talent. Vsadím se, že se tvé povídky budou všem líbit.“

„Nech toho. To není...“

„Neodporuj mi. Víš, že na to mám nos.“ Lavinie odhodí své dlouhatánské vlasy dozadu na záda.

„A co ty? Jaké máš předsevzetí?“

Lavinie uhasí cigaretu. „Mé novoroční předsevzetí je vždycky stejné. A bude stejné každý rok, až do smrti.“ Zhluboka se nadechne. „Chci žít,“ řekne. „Myslím doopravdy žít. Víš, co řekl Oscar Wilde?“

Luisa neví, ale tuší, že to bude něco duchaplného.

„Řekl – *Do umění života jsem vložil svou genialitu, do svého díla jenom talent.* A to je to, co chci i já. Nebo si myslíš, že je to *banální*?“ Poslední slovo vyplivne, jako by se ho štítěla.

„Ne – určitě ne!“

„Možná to banální je. Ale já na to kašlu.“

Je jedenáct hodin. Jsou zase zpátky na tanečním parketu; všichni se navzájem líbají; všichni kromě Lavinie, která tančí sama uprostřed parketu ozářená reflektory.

„*Cojsemtitakhroznéhoudělala?*“

Mimi má rozmazanou rtěnku a stejně tak i oční linky.

„Prosím!“ Mimi tahá Lavinii za rukáv. Pořád mluví tím divným odsekávaným způsobem. „Dáme si šampaňské!“ Vykřikuje. „Uděláme si selfičko!“

Pak to Luise dojde. Už ví, proč Mimi mluví tak nepřirozeně. Snaží se napodobit Lavinii.

Lavinie se ani neusměje. „Už jsme se fotily.“

Zato Mimi se zoufale snaží usmívat. „Tak se vyfotíme znovu!“

Nakloní se k Lavinii s foťákem v ruce. Na Laviniiině tváři zůstane červený rozmazaný otisk rtěnky.

„Ježíš, Mimi!“

„Do háje! Na téhle mám zavřené oči! *Musímeudělatjetějednu!*“

Mimi se třesou ruce, nedokáže je zklidnit. Všechny fotky jsou rozmazané.

„Tak dost!“ Lavinie už má Mimi plné zuby.

„Ještě jednu! Jenom jednu!“

Mimi do Lavinie strká svými velkými prsy a naklání se, aby ji znovu políbila.

„Prosím, ještě jednu!“

Chytne Lavinii za rukáv a roztrhne ho.

Luise se nechce věřit, že zvuk trhané látky může být tak hlasitý.

„Do prdele, Mimi, copak nepoznáš, kdy je čas vypadnout?“ vykřikne Lavinie a hrozivě se na Mimi podívá.

Mimi má oči plné slz, ale nepřestává se usmívat.

„No tak,“ Mimi kňourá jako štěně. „Vždyť dnes je jedna z těch nocí...“

„Jsi opilý, Mimi. Jdi domů.“

Mimi odchází.

O hodinu později jsou všechny Mimiiny fotky z té noci on-line. Lavinie je na každé z nich označená.

Já a moje lásena, napsala Mimi k fotkám, jako kdyby snad tohle slovo ještě někdo používal, a přidala smajlíka tancující lišky, dívky tancující s obručí a kočky, která dělá salta.

Hudba je teď tak hlasitá, že pokud chcete někoho slyšet, musíte se naklonit tak blízko, jako byste ho chtěli políbit. Luisa s Lavinii chvíli tancují, pak stojí bok po boku na vyvýšeném sloupu a ostatní tančí dva metry pod nimi. Lavinie stojí rovně s bradou vztyčenou, vypadá jako bohyně.

Velké hodiny na stropě sjíždějí dolů; všichni křičí *jó! jó!* Lavinie planoucíma očima přejíždí zástup lidí.

„Co se děje?“

Lavinie mlčí.

„Hledáš Mimi?“

Lavinie nepřestává zírat do davu a Luisa se pokouší sledovat její pohled. Nic však nevidí, snad jen dvojici chlapců v černých kravatách, kteří pijí panáky a které Luisa nezná.

Najednou Lavinie zaboří Luise nehty do ruky. Je to, jako kdyby dostala elektrický šok. Luisa se znovu zeptá, co se děje, je však už natolik opilá, že když se k ní Lavinie otočí, už neví, na co se ptala.

Lavinie zničehonic popadne Luisu za rameno.

„Měly bychom skočit,“ zakřičí.

„Cože?“

„Já a ty, měly bychom skočit.“

„Chceš skočit do davu?“

Nikdo přece neskáče do davu. Určitě ne ve skutečném životě.

Tohle ale není skutečný život.

„Nemůže se nám nic stát.“

Chybí jedna minuta do půlnoci.

„Důvěřuj mi,“ křičí Lavinie „Prosím.“

Deset - devět -

V tom okamžiku se Luise v mysli vynoří všechny její obavy.

Uvědomí si, že nemá zdravotní pojištění, a jestli si zlomí nohu, nebude si moci dovolit jít do nemocnice, uvědomí si, že musí jít zítra do práce a nemůže si dovolit vzít den volna (*osm*), že Lavinii nezná tak dobře, aby jí mohla důvěřovat, a že lidé, které dobře neznáte, vás většinou zklamou, pokud vám neprovedou ještě něco horšího, a (*sedm*) přestože se na ni Lavinie dívá tak fascinovaně, je to cizí člověk a svěřit se někomu cizímu je zaručený způsob, jak všechno podělat, a (*šest*) že si nemůže dovolit chovat se hloupě, protože hloupost - stejně jako štěstí - je luxus, ale srdce jí tluč, jako kdyby to byl kolibřík, který mává křídly tak rychle, až mu dojde dech (*pět*) a nedožije se půlnoci. Luisa je však po dlouhé době zase jednou tak šťastná, že kdyby musela, klidně

by dech vypustila, *(čtyři)* protože koneckonců jediná věc na světě, o niž opravdu stojí, je být milována *(tři, dva, jedna)*.

Dav je chytí do své náruče.

Stovky lidí ji drží v pase a za nohy, podpírají jí záda a Luisa nemá strach. Je si jistá, doopravdy si je jistá, že ji nepustí na zem. Ví, že jim může důvěřovat, protože všichni jsou na jedné lodi a všichni jsou nadmíru opilí a všichni, stejně jako ona sama, chtějí, aby se udržela nahoře, protože je to nádherné být tak vysoko, a všichni jsou toho součástí.

Lavinie se natahuje přes dav k Luise a usmívá se na ni. Nejdříve je daleko, ale pak se začne přibližovat a je stále blíž a blíž a konečně je tak blízko, že chytne Luisu za ruku a pevně ji stiskne.

Už téměř svítá.

Všichni se rozprchli do ulic. Dívky si sundaly boty s vysokými podpatky a procházejí se bosy po sněhu. Taxíky si účtují sto dolarů na osobu za odvoz na nedalekou Upper East Side.

Luisa trochu vystřízlivěla. Na noze má puchýř, ale je příliš šťastná, než aby jí to vadilo. Choulí se ve svém tenkém kabátě, který není ani trochu elegantní, a chvěje se ve větru. Přestože cena je přemrštěná, Lavinie zastaví taxi.

„Kam jedeme?“

Lavinie si položí prst na pusu.

„Mám pro tebe překvapení.“

Taxi je veze přes West Village, přes Lower East Side a přes Brooklynský most.

„Bylo to takové, jaké sis to představovala?“ Lavinie je zabalená v obrovském kožichu, koukají jí z něj jen oči.

„Co?“

„Ten večírek? Líbil se ti?“